



ÇÖP SEPETİ

Bazı insanlar bana çöp sepeti ismini takıyor. Bu isimden nefret ediyorum ve onu sevmiyorum. Çünkü ben evde saygın bir sepetim. Mutfakta tencere, tabak gibi şeyler arasında bir değerim vardır. Ev hanımı bu eşyaları kirli hava ve tozdan korunak için dolaplardaki rafların üzerine koyar. Ancak beni ücra bir köşede yere koyar. Bana önem verince de, beni mutfaktaki yer dolabına koyar.

Ev hanımı istemediği şeylerle, artan yemek ve sebzeleri beni içime koyar. Ben de mutlu olurum. Çünkü benden başkasının sunamadığı bir hizmet sunarım. Öte yandan da kötü kokusu olan eşyalardan da sıkılırım.

Memurun ofisinde olduğumda büyük bir rahatlık hissederim. Memur yanlış yazdığı kâğıtlar dışında içime bir şey atmaz. Böylece ben de hafif ve temiz kalırım.

Size bir sır söyleyeyim; masasının altında olduğum memur, arasına unutup önemli kâğıtlar atar. Daha sonra onları arar ve bulduğunda;

-Buldum onları! Buldum onları! , diye kendi kendine bağırır.

Ben de büyük bir mutluluk hissederim.

Ancak sınıftaki yaramaz çocukların bazıları ayağı ile tekmeleyince benim canımı çok sıkırlar. Kâğıtlar öğretmenin masasını yanına saçılarak beni çok üzer. Acı çekip bağırduğumda, acılarımı ne kimse duyar ne de hisseder. Ama ben, öğretmen sınıfa girip öğrencilere;

-Çöp sepetine bunu kim yaptı?, diye sorduğunda hemen rahatlarım.

Sınıf başkanı ayağa kalkıp beni tekmeleyen yaramaz çocuğu gösterir. Öğretmen ondan bütün kâğıtları ikinci kez içime koymasını ister.

Bir gün öğretmen bir kız öğrenciyi yanımda ayakta durdurduğunda, ben çok acı çektim. Çünkü kız okuma dersini ezberlememişti. Kızcağız üzülüp yanımda ayaklarını karnına doğru çekerek oturdu ve ağlamaya başladı. Alçak bir sesle;

-Çöp sepeti gibi atılmış olmak istemiyorum!, dedi.

Bunu söylediğini duyduğumda acım bitti. Öğrencileri ciddi olmaya ve çalışmaya iten bir etken olduğumu anlamıştım.

Her hafta sonunda, hizmetli bütün sınıflardan çöp sepetlerini toplayarak, bizi musluklara götürüp tek tek yıkardı. Temiz olup, sanki yeniden doğmuş gibi canlılık ve sevinç hissederdim. Ardından bizi tekrar sınıflara götürürdü. Hafta sonu ve yaz tatilleri sırasında, yalnızlık duygusuna kapılır, öğrenci ve öğretmenlerin yokluğunu hissederdim.

Günlerin geçmesiyle yaşılanıyor ve eskiyorum. Çocuklar benimle oynuyor ve ayaklarıyla beni tekmeliyorlar, bazen de atıyorlar, yavaş yavaş kırılıyorum. Sonumun yaklaştığını hissedip, kendime üzülüyorum. Çünkü başkalarına faydasız bir hale geldim ve artık ayakların tekmelerine bile dayanamıyorum. Çocuklardan biri de bir gün beni alıp çöp bidonuna atacak.

Kaynak: Yâsir Hâlid, Hikâyâtü'l-Am Mahbûb, Amman 2004, s. 72-79.